

Забагато клієнтів

Радій Радутний

Не люблю хвалитися, але я таки першим зрозумів, що відбувається. Ще той клятий Прокопенко лише поліз до кишені, ще ніхто з охоронців не ворухнувся назустріч, ще клієнт не перестав усміхатися своєю знаменитою посмішкою (якщо хтось раптом не в курсі, то знаменита вона тим, що вкрадена у когось з голівудських чи то зірок, чи то зірочок, а от у кого саме — про це якраз й сперечаються), ще блимали індикатори на машині... а в мене вже серце той... блимало. То стискалося, то, навпаки, рвалося з грудей на волю, та й ритм значно прискорився.

Отаке, знаєте, раптом прорізалось чуття.

Втім, не раптом, не чуття й не прорізалось. Досвід. Виключно досвід... ну, й певний талант, звісно, і йдуть до біса ті, хто думає, що не буває отакого таланту. Буває. Всякі бувають. Навіть асенізатори бувають талановиті. У одного воно само плине, а іншому доводиться квачем на тичці підганяти, або й черпачком, черпачком. Або й ситечком, як щось загублене треба витягти.

От і мені, буває, доводиться черпачком, черпачком й ситечком, і знаєте, що я вам скажу? В асенізаторів робота чистіша.

Так от, коли Прокопенко лише сягнув рукою в кишеню, то в мене вже серце підстрибнуло. Коли заплутався у підкладці — я вже руку підняв, а охоронці ще лише перестали оглядатися на всі боки. Коли витяг — я вже горлав: "Не стріляти! У жодному разі не стріляти!"... але ж хіба тих горил зупиниш? У них же все на рефlekсах, як у собак. Собаки і є.

От собаки!

Коротко кажучи, вже коли вліпили йому дев'ять міліметрів проміж очей, коли летів він, гад, спиною навznak, змітаючи папери зі столу, коли двоє горил збивали клієнта з ніг, затуляли немаленькими своїми тулубами, а ще двоє брали на приціл усіх присутніх, рахуючи й мене, хорошого... коротше кажучи, вже у цей момент все ясно було.

Мені було ясно, а за інших не поручуся.

Ясно було, що сталося, й зрозуміло було, що пояснювати доведеться довго-довгенько, а також надзвичайно докладно.

Усе було ясно, крім наслідків.

Прикрити нас звісно, не прикриють. Ніяк не можна нас прикривати. Це катастрофою буде, порівняно з якою й Чорнобиль — тьху; й навіть атомна війна теж не дуже багато важить. У війні чи то спалить кого тисячесонцевим сяйвом, чи то мине; чи розірве ударною хвилею, чи то встигнеш сховатися в бункер; чи то пролізе радіація крізь фільтри, а чи все-таки їх було зроблено давно й на совість. Якісно робили за радянських часів, ще й досі користуватися можна імперськими артефактами.

А якщо нас прикрити — то буде ГГ.

Гарантований грець, а не головний герой, якщо хтось раптом не в той бік подумав.

І навіть мене не знімуть, бо нема кого на моє місце поставити, чи то пак посадити. Або ж доведеться змиритися з перервою років на десять, та ще й негарантованим результатом, а воно їм треба?

Воно їм не треба. Їм треба інше — ГЖ.

Гарантоване життя. Бажано, звісно, з награваними мільйонами, з можливостями, з владою, з гайдуками, попихачами та гаремами з секретарок, а про яхти, майбахи та маєтки я взагалі мовчу; але якщо раптом і без усього цього мотлоху — то можна й без. Аби жити. Аби не зогнати безславно у холодній багнюці, не поринути хмаркою розпеченого газу в небо над крематорієм, не висушитися у герметичній труні й розсипатися, коли вдячні нащадки розкриють її через півтисячі років, аби глянути, як вони жили, ті люди епохи комунізму, тетрісу та антицелюлітного крему.

Хріново ми тут жили. Чуєте, нащадки? Хріново!

Сподіваюсь, і ви не краще.

Рік народження — 1978.

Місце народження — Київ.

Навчався — школа № 17, політех, аспірантура.

Одружений, дітей двоє, хлопчик і хлопчик, але з першим щось негаразд, ніяк він не визначиться з орієнтацією.

Цього досить. Цілком досить, аби забракувати цього кандидата, бо якщо раптом через п'ять, десять або й двадцять років виявиться, що синка таки можна цим трохи пошантажувати, то можуть вийти на батька. А значить, на нас.

Геть.

Рік народження — 1971.

Місце народження — Полтава.

Розлучений.

Геть. Сподіваюсь, можна не пояснювати, чому?

Рік народження — 1961.

Геть. Застарий.

Рік народження — 1989.

Геть. Замолодий.

Рік народження — 1975.

Місце народження — Курськ.

Та ви що, подуріли? Геть.

Рік народження. Місце. Національність. Сімейний стан. Навчання. Робота. Звички. Хобі. Близькі родичі. Далекі. Їхні родичі. Друзі. Друзі друзів. Родичі друзів. Друзі родичів друзів. Зв'язки. Коханки. Попередні коханці коханок. Наступні коханці коханок.

Якщо все це зобразити графічно, то виходить така собі павутинка, у центрі якої висить... ні, не павучок. Муха. Прив'язана тоненькими прозорими павутинками. Настільки тоненькими, що вона навіть не здогадується про них.

А павучок зовсім в іншому місці. Павучок зараз пише ці рядки й сподівається, що ніхто й ніколи їх не прочитає, бо він їх через півгодини зітре. Напише, прочитає й

негайно знищить, а пише, між іншим, на компі, який не підключений до жодної мережі, а поруч гуде пристрій, який не глушить випромінювання монітора, аби ніхто за стіною не прочитав, що було надруковано.

Ех, знали б ви, як голова болить від того пристрою, а що вдієш. Ворог не спить!

Ви, мабуть, чули про Мідасові вуха? Був собі такий давньогрецький царьок Мідас, і мав він пікантненьку таку особливість — ослячі вуха. Не пам'ятаю вже, як воно сталося; щось там пов'язане чи то з інцестом, чи то із козофілією — не забобонні були давні греки, досягли великої толерантності у сексуальних питаннях.

Так от, мав той царьок вуха, як у трьохсотрічного зайця, й дуже цього соромився. Так соромився, що не знімав корони навіть у ліжку, так і коханок той, так і їв, так і спав... от лишень стригтися час від часу треба навіть царям.

Я не знаю... може, саме тоді й народилася на світ мій фах? Так чи сяк, але кадровик у царя був хороший. Знайшов надійну людину, не довелося навіть язика відтинати. Стриг і мовчав.

Але знаєте, як пече таємниця? У Чапека з цього приводу є оповідання. Персонаж-злочинець наймає адвоката, розповідає йому про свій злочин, мерзотно розповідає... але не для того, щоб отримати раду. Ні. Просто для того, щоб розповісти.

Той персонаж досить погано скінчив, але то вже не наша справа.

І той цирульник також не витримав. Викопав у піску ямку, прошепотів "у царя Мідаса ослячі вуха" й засипав. Ще й, мабуть, справив малу потребу, як Буратіно на свої золоті, але того вже літописці не записали.

Здавалося — ну й чудово... а ні. На відміну від буратінової ситуації, з ямки із таємницею виросло дерево, а через деякий час пастушок виламав з нього гілку й зробив сопілку.

Вгадайте, що заспівала сопілка?

Кадровика, мабуть, теж стратили, і мені з одного боку його трохи шкода (з професійної солідарності), але з іншого — сам винен. Проґавив.

Хоча у його часи комп'ютерів не було, й особових справ не було, й павутиння на екрані намалювати не було чим, бо й екранів тоді не було.

Тому вони так погано й скінчили.

Прокопенка брав на роботу не я. Ветеран був Прокопенко, працював мало не з сімдесятих років, зжився з проектом, злився, спився й, кінець кінцем, з'ївся. Сам себе з'їв, ніхто під нього й не думав копати. Так, через місяць-два виперли б на пенсії, ну то й що з того? Більшість людей рано чи пізно таки йдуть на пенсію, рибу ловлять, онуків голублять, сидять в чергах у поліклініках та страшенно утруднюють діагностику, бо розповідають один одному про симптоми. Кінець кінцем помирають й лишаються вічно жити у наших серцях... вічно, років тридцять, сорок, або й п'ятдесят, якщо хтось застав правнуків. Хоча, звісно, хто як, а я б не хотів, аби мене через півсотні років згадували немичним дідусем-паралітиком.

Але хіба мене хтось питає?

От і Прокопенко так вирішив. Все життя вбухав у машину, вивчив, гад, де і що, й

крізь захист прорвався, й операції проробив ті, що для них півдесятка операторів треба, й одночасно при тому.

Молодець, що й казати. Добре, хоч не шпигун, а просто маніяк-життєлюб. Захотів, бач, нікчемне своє життя розтягнути на трохи більше.

Але ж ми цього не допустимо, правда?

Місяць народження — січень.

Стать — жіноча.

Місце народження — Румунія, Констанца.

Ознаки — не плакала, майже одразу з'явилася координація рухів, схопила ручку — не іграшку, ручку! — й спробувала щось написати.

Використано деінкарнатор. Ліквідовано.

Місяць народження — січень.

Стать — чоловіча.

Місце народження — Таїланд, Бангкок.

Ознаки — не плавав, одразу з'явилася координація рухів, пробував ходити, не вийшло, спробував повзати — вдалося, брав іграшки, але не грався, а наче тренувався ручки стискати.

Використано деінкарнатор. Ліквідовано.

Рік народження. Місяць. Стать. Місце. Ознаки.

Ні, це не наш. Але про всяк випадок використано деінкарнатор й ліквідовано.

Рік народження. Місяць. Стать. Місце. Ознаки.

Використано деінкарнатор. Ліквідовано.

Місяць народження — січень.

Стать — чоловіча.

Місце народження — Індія, Бхопал.

Ознаки — не плавав, координація рухів, спроба ходити, повзання, іграшки.

Використано деінкарнатор. Ліквідовано.

І чого вони лізуть у той Бхопал, ніби там медом намащено?

Якщо хтось згадав царя Ірода, то, скоріш за все, має рацію. Дуже вже схожі дії, й ситуація теж схожа, і я б на його місці, не маючи компів, інтернету, журналістів, кількох сот таємних агентів — мабуть, і я б так само зробив. Але він, бач, упустив, а я, сподіваюсь, ще ні.

Рік народження. Місяць. Стать. Ознаки.

Використано деінкарнатор. Ліквідовано.

Рік народження — 1998. Місяць — березень. Стать — жіноча. Ознаки... та практично не було ознак. Мабуть, не вперше.

Використано деінкарнатор. Ліквідовано.

Рік народження. Місяць. Стать. Ознаки.

Використано деінкарнатор. Ліквідовано.

Рік народження — 1992. Місяць — січень. Стать — чоловіча. Ознаки — як тільки вийшов на контакт и надряпав пароль.

Встановлено охорону згідно контракту. Батькам надано матеріальну допомогу. У 2010 охорону знято. Щасливої дороги.

Рік народження — 1953.

Місяць — грудень.

Місце — індіянське селище без назви, штат Пернамбуку, Бразилія

Стать — жіноча.

Ознаки — повзла, старанно повзла на стілець, зривалася, кілька разів була підхоплений матусею, кінець кінцем все-таки вибрала момент, коли та бабралася з пранням, видерлася, впала, скрутила собі в'язи.

Теперішнє місцезнаходження — невідоме.

Статус — у розшуці.

Ось попадись-но мені, Йосю, лишень попадись...

А от академіка Богомольця так і не впіймали. У 1946 році, коли тільки привезли трофей до Києва, він чого лишень Йосі не наобіцяв — й керовану інкарнацію, й повне збереження пам'яті, й вибір статі, й ще багато чого. Цілий інститут під таку справу вибив. І втік.

А ви думали, ніби там й справді займались проблемами геронтології? Хе-хе.

Кажуть, Йося з цього приводу вилаявся й сказав: "Обдувив, гад".

Таки обдувив!

Рік народження — 1946.

Місяць — травень.

Місце — кібуц Ткума, Ізраїль.

Стать — чоловіча.

Ознаки — коли тягли на обрізання, то виривався, казився, верещав, як наче йому збиралися відтяти не те, що звичайно ріжуть, а голову. Після операції зціпив зуби й сам себе задушив. Перестав дихати.

Що ж, Алоїзичу, сподіваюсь, ми знайдемо тебе й вдруге.

І тебе, товаришу Прокопенко, теж знайдемо, хай навіть для цього знову доведеться влаштовувати Бхопал. Якщо наші американські, американські або навіть й китайські друзі здогадаються, в чому справа — буде скандал, і нас ліквідують, і коли я кажу "нас" — то маю на увазі не інститут, і навіть не місто.

Ага, ви зрозуміли, про що я.

Так само, як ліквідували одну мою знайому державу у сорок п'ятому, так само, як ліквідували ще одну у дев'яносто першому, так само як хочуть, до скреготу у зубах хочуть ліквідувати ще одну зараз.

Бо інкарнатор один, й кадровик біля нього один, а клієнтів багато.

31.01.10